

Knihy: Jindřich Novotný st. - 1873 - počátky služby 8.

Počátky kazatelské a misijní činnosti Jindřicha Novotného st. mají kořeny ve *Svobodné reformované církvi české* na podzim roku 1873, kdy se vrátil ze studijního pobytu v misijní instituci St. Chrischona v Basileji (1870–73). Kazatel Svobodné reformované církve popisuje ze svého pohledu ve své knize peripetie počátků služby Jindřicha Novotného st. i události a možné důvody jeho odchodu k baptistické misijní práci.

Další čtení na pokračování knihy Nástin dějin svobodných církví křesťanských zvláště pak Svobodné reformované církve české od Aloise Adlofa z roku 1905.

Knihy

Jindřich Novotný st. - 1873 - počátky služby 8.

Veliké bylo rozechvění, když se roznesla zpráva, že milovaný bratr E. A. Adams do Ameriky odjede. Mluvílo se sice také o tom, že se zase vrátí, až rodinné poměry urovná, ale nikdo nedůvěřoval. Už v pros. 1880. bylo rozhodnuto, že pojede, ale tajil se tím. Zármutek byl všeobecný. Lásku svou osvědčil sbor nádhernou dekorací sálu. 7. května byla neděle. Dopoledne kázal přemožen dojmem o slovech: »Aby radost vaše byla plná.« Odp. pak korunoval svoji požehnanou činnost kázáním o tekstu: »Milováním věčným miluji tě, a protož ustavičně činím tobě milosrdenství.« Shromáždění bylo unešeno. Potom bylo pět členů do církve přijato, mezi nimi nynější dlouholetý starší sboru a pokladník našich spolků Antonín I. Škarda. Večeře Páně byla slavena s mnohou slzou stesku i radosti. K večerou pak dávali Adamsovům na počest hod lásky Burdovi, kteří tenkrát na Petřském náměstí bydlili. Bedřich Horký, oktáván tenkrát, nacvičil sbory. Starší děkovali a pak strhl se obecný pláč, když nemohl Adlof ve své řeči potlačit vzlykot. Adams bled přečetl k Efez. 3 kap. a řekl: »Nenapadá mi ani zdaleka, abych se přirovnal k tomuto apoštolovi, ale přece mám pro vás tatáž přání. Všecko, co jsem dnes viděl a slyšel, došlo mne. Ze všeho soudím, že to platilo mně, ačkoliv jsem toho všeho neza-

sloužil. To, co jsem dostal, bude mi milou upomínkou až do smrti. Když jsem dnes ráno vešel do sálu a viděl jsem tu ozdobu, nemohl jsem ani mluvit. Nemyslel jsem, že bude mi loučení s Vámi tak těžké. Za těch 10 roků, co jsme mezi Vámi, mnoho s námi učinil Pán. Pamatuji se, když přišel br. Clark s paní před 10 lety, by nás vyzval k práci zde. Nevěděli jsme, budeme-li v Praze, nebo ve Vídni, neb v Pešti. Nemluví čast o sobě. Půl léta než jsme z Ameriky odjeli, učinil se mnou Pán mnoho. Byl jsem farárem v Americe, o milosti Boží však jsem nevěděl. Tu přišel jeden milý křesťan, měl jsem s ním příležitost mluvit, ačkoli jsem nechtěl. V mé církvi nebylo vše v pořádku, a ten mi řekl, kde vězí příčina. Ukázal mi, že nejsme pod zákonem, ale pod milostí. Mnoho se také v Čechách se mnou stalo, a já děkuji Pánu za to. Mnoho se zde vykonalo, ale vím, že veliká část té práce vykonána byla od jiných. Já vám děkuji za vaši lásku, za vaše díky. Milováním věčným miluje nás Pán. Vy se budete modlit za mne, já za vás.« Dne 10 května odejel. Byli jsme sklíčení a strachem naplněni věcí budoucích.

Důležitou událostí toho roku bylo založení spolku »Betanie« 7. čc. 1882., o kterém už v září 1881. rozhodnuto bylo, a k němuž

položil základ Burda 30 zl. Jaromír V. Kovář byl přijat jako studující misijní. Josef Kostomlatský přijat za evangelistu v Táboře, kde po odchodu Motlově pracoval s neprospechem Fr. Rybář, býv. chovanec krabčický. Kovář chodíval už jako chlapec do nedělní školy odbývané v Karlíně za Vališe a Horkého. K obrácení přišel na jedné prázdninové cestě. Jos. Kostomlatský uvěřil v Pána jako inženýr dráhy, ale opustiv své výnosné a čestné místo odebral se na Chrischonu. Nyní vrátil se a hned v prosinci vydal první číslo časopisu Betanie, který má svou bohatou a požehnanou historii. List byl nástrojem probuzení na mnoha místech a vykonal z milosti Boží práci milostnou.

V Táboře byly mnohé spory. Motl působil dobře, ale byv nazpět povolán od kaz. Schmidta a v Čermné a pak Ústí n. O. usazen, měl stále vliv na tábořské, kteří s Rybářem nebyli spokojeni. Nepodařilo se hned urovnat vzbouření, a tak většina hrstky (7) ohlásila výstup k církvi bratrské. Menšina (4) chtěli zůstat ve spojení s církví naší. I jim bylo dáno na vůli připojiti se k církvi bratrské, ale když prohlásili, že zůstanou, kazatel Schmidt ostatních nepřijal. Jozef Kostomlatský byl poslán, aby zahojil rány, ale nemůže se říci, že by se byl Tábor kdy vzpamatoval ani potom, když se Karel Motl

do Tábora jako evangelista naší církve vrátil.

XIII.

Po odjezdu Adamsově opanoval všechn vliv Novotný. Horký už před tím byl ze služby propuštěn, poněvadž se Clarkovi zdálo býti zbytečné, aby byla dvě knihkupectví v Praze, když si i spolek Komenského své zařídil (1878.). Vymohl i zákaz mládeneckých hodin, kázal hojně o autoritě, sbráněny styky mladíkům s Marií Pokornou, výtečnou a ducha plnou ženou, která poznávala kam vše směřuje, a pracoval vší silou k tomu, aby byl ne jen evangelistou ale farářem církve. Zdálo se, že se mu úsilí jeho zdaří, když Pán Marii Pokornou, náhle 6. listp. k sobě povolal. Ale před příchodem zlého byla vychváćena. Novotnému zdálo se, že je blízek cíle, když o hodu lásky 1. listp. 1883. si liboval, jak krásně církev si stojí. Ale už hluboké stíny kalily obzor. A. W. Clark zasnoubil se 16. sr. 1883. se slečnou Rut Eliškou, dcerou škotského misionáře Pirie. Zamýšlel hned po svatbě odebrati se na návštěvu do Ameriky. Za jeho nepřítomnosti měl řídit misií MDr. Pomeroy, který za zkušeností v Praze meškal, James Pirie pak měl posluhovat svátostmi, ač neuměl česky. Adlof,

Pokračování příště

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)